

НАРОДНА ДУМКА

Стаття 5 Конституції України: Єдиним джерелом влади в Україні є народ

Аналітично-інформаційна газета

№ 20 (45)

2 серпня 2017 року

РАЗОМ – МИ СИЛА

Довгоочікуване відрядження

Минулого року, перебуваючи наприкінці серпня у відрядженні в Арцизі на святкуванні 200-річчя з дня заснування цього міста, я отримав запрошення від генерального директора ВАТ «Шампань України» Ігната Братінова відвідати село Надєждівка, в якому розташоване його господарство, основний профіль якого — виноградарство. Й саме виноградарство стало темою кандидатської дисертації Ігната Васильовича. Але в силу різних обставин здійснити задумане вдалося лише майже через рік — ось таке воно життя: плануєш одне, а виходить — по-різному.

І ось — нарешті, час настав, і я зміг скористатися цим запрошенням. Ігнат Васильович як чемний господар зустрів мене надворі, біля будівлю офісу, або (як кажуть в селі) контори. Відразу зазначу, що контора господарства нічим не поступається одеським «крутим» офісам. Та в цьому селі все не так, як у звичайному селі, точніше сказати, у переважній більшості українських сіл, у яких, на превеликий жаль, переважають злидні. Надєждівка, в якому проживає близько 1 тис. людей, залюбки може претендувати на статус, як мінімум, районного центру. Чому? А тому, що в ньому є вся інфраструктура, яка має бути в достойному населеному пункті.

А починається ця інфраструктура зі світлофора. Так-так, саме з нього, який розташований на головному перехресті села. Відразу намагаєшся пригадати, чи багато є сіл в Україні, в яких є світлофори, та, мабуть, вистачить пальців однієї руки аби порахувати. Але ж краще про все по порядку.

Надєждівка — це Мрія, маленький Париж з Ейфелевою вежею

Візьму на себе сміливість припустити, що назва «Надєждівка» походить від російського слова «Надєждовка», тобто «Надєжда». І якщо так, то в перекладі на українську це означатиме «Мрія». Можливо, саме такий переклад цього слова, як назви села, відображає головне покликання Надєждівки — це мрія, яка збулась для його мешканців, за яких може порадіти вся Україна.

Село потопав в зелені, розкішні дерева з соковитим зеленим листям ростуть на таких же зеленіх, рівненьких, з акуратно підстриженою травою галявинах. Поміж і навколо них — повно різноманітних квітів, яким не шкодить літня спека за 30 градусів.

Тут можна по-справжньому закохатися молодим, та й не тільки, людям, і осяднитися в коханні біля самісінької Ейфелевої вежі, і для цього не треба їхати до Парижу на Марсове поле. Бо точнісінька її копія знаходиться прямісінько в центрі села. А ще є місток закоханих, одним словом — любіть на здоров'я.

І повсюди, то тут то там — різноманітні витвори народного мистецтва: альтанки, скульптури, дитячі майданчики та інші красоти. Є навіть постамент, на якому розташований справжній військовий літак, доставлений з колишньої військової частини Арцизу. Щорічно, з різних куточків країни та поза за її межами, тут збираються на зустріч військові, льотчики, ті, хто служив в Арцизі.

Справи духовні, культурні та освітянські

Шість днів на тиждень працюю, а один відпочивай і віддай Богу — так вчить святе письмо — Біблія. Надєждівка має свою церкву. Тож народ може відвідувати храм не тільки у вихідні чи на свята, а й у будь-який інший день. Для того, хто має душевну потребу побути наодинці з Богом, звернутися до Нього з сокровенною молитвою, завжди відчинить двері настоятель церкви, який проживає зі своєю сім'єю неподалік від неї.

Не менше вражає бібліотека, яка оснащена на сучасний лад інтернетом. І це більше, ніж бібліотека, це — культурний центр. Дітвора прибігає сюди з самого ранку, ледве завідувачка відчинить двері приміщення. Тут вони грають в шахи, спілкуються між собою, одним словом — нікому не сумно, життя вирує.

Національна ідея України живе в селі Надєждівка Арцизького району

Головне спрямування нашої газети — спілкування з народом, висвітлення його думки і пошук нових лідерів, які зможуть на місцях та на державному рівні вивести Україну вперед. Тому наші герої — не «топ-політики», а звичайні, але шановані українці, ті, про яких кажуть: «Він від самої землі». Бо вони увесь час відчувають землю під своїми ногами, не відриваються від неї, як це роблять так звані «політичні зірки», які від неї та її народу віддалилися та давно літають поміж хмарами. Тож «Народна думка» представляє справжню людину від землі.

Знайомтесь — Ігнат Васильович БРАТІНОВ, генеральний директор ВАТ «Шампань України», село Надєждівка Арцизького району, кандидат сільськогосподарських наук, депутат Одеської обласної ради.

Надєждівка має власну повноцінну середню школу, в якій навчається понад 100 учнів, хоча вона здатна прийняти аж до 200 дітей. Заклад працює, і це попри те, що зараз сучасні реформатори часто-густо хочуть необгрунтовано, необдуманно та недалекоглядно зачиняти в багатьох селах школи в рамках чергової освітньої реформи. Але за цю школу можна бути спокійними — мешканці села її ніколи не віддадуть.

Дбають і про дошкільнят, до послуг малечі розкішний дитячий садочок на 110 місць. Хто потребує культурних розваг — нема проблем, до їх послуг сільський клуб.

Кожен мешканець та гості Надєждівки можуть відвідати власний музей історії села. А ще село має сучасний магазин, ресторан, ФАП (фельдшерсько-акушерський пункт), готель. Живи, працюй і радій!

Любіть Україну всім серцем

З Ігнатом Васильовичем ми ходили пішки по його селу півдня. Та цього замало, аби за цей час в повній мірі можна було відразу про все дізнатися. І газетної шпальти теж не вистачить, щоб передати усі свої враження, що й казати за фото, ми їх зробили більше 100. Після такої екскурсії виникла ідея написати книгу про Надєждівку та ВАТ «Шампань України» — нехай вся Одещина та Україна ними пишаються.

Не було жодної людини, з якою ми зустрічалися, з якою би мій співбесідник не привітався та запитав як справи, і чи, ча-

сом, не потрібна якась допомога. Він знайомив мене з людьми, з якими пропрацював тут 30 років (!), і ні в кого навіть думки не виникає, аби цих людей спровадити на пенсію.

Господарство є соціальною базою цього села: наповнення місцевого бюджету, створення і утримання робочих місць, соціальні гарантії, розвиток інфраструктури. У тісній співпраці з сільським головою Дмитром Степановичем Терзі вони спільно вирішують нагальні проблеми. До речі, в ВАТ «Шампань України» та установах Надєждівки працюють багато людей з навколишніх сіл, яких умови праці тут приваблюють.

Можливо, хтось засумнівається в ширості моїх слів і грішним ділом подумає, що ця стаття є «джинсою», що на сучасному сленгу значить «прихована реклама». В такому разі хочу відразу заспокоїти таких недовірливих людей, і готовий поспілкуватися з ними на цю тему особисто. Аби не було сумніву, краще їм особисто приїхати в Надєждівку, і все побачити на власні очі та почути на власні вуха.

Я щиро бажаю кожному підприємству, селу та місту України, аби в них був такий керівник як Ігнат Братінов. Тоді нам не треба буде ламати голову над тим, яка національна ідея в Україні. Відповідь дуже проста — добробут та благополуччя людей. Як це зробити — знає Ігнат Васильович, його колеги, рідні та друзі, усі ті, хто любить Україну по-справжньому — всім серцем.

Владислав ОЗАРІНСЬКИЙ

Игнат БРАТИНОВ:

Эта встреча откладывалась несколько раз, и, наконец-то — командировка состоялась. Адрес: Одесская область, Арцизский район, село Надеждовка. Мой собеседник — генеральный директор ОАО «Шампань Украины», кандидат сельскохозяйственных наук Игнат БРАТИНОВ. С 1981 года и по настоящий день работает в этом же хозяйстве. Начинаясь молодым специалистом, фактически, с руин. Сейчас его предприятие — образец капитализма в современных украинских реалиях. Человек, который создал себя сам как успешного руководителя.

На фото: Игнат БРАТИНОВ, генеральный директор ОАО «Шампань Украины», кандидат сельскохозяйственных наук, депутат Одесского областного совета (слева), Владислав ОЗАРИНСКИЙ, главный редактор издания «Народна думка» (справа)

Огненный, но объективный

— Игнат Васильевич, я предлагаю начать наш разговор с сентиментальных, но очень важных вещей. Имя Игнат произошло от римского родового имени этрусского происхождения — Egnatius, написание Ignatius появилось под влиянием латинского слова «ignis», означающего «огонь». Поэтому имя Игнат переводится как «огненный». У меня вопрос: «Как состоявшаяся личность вы можете сказать о себе, что вы огненный, или у вас совсем другой характер? Соответствует ли ваш нрав значению вашего имени?»

— Может, в отдельных моментах, и соответствует. Наверное, я бываю огненный, но сразу хочу заметить — недолго горящий. Все зависит от ситуации, и смотря в каких направлениях: в работе — это одно, в личных отношениях и во взаимоотношениях к людям — это другое, в плане отношения к себе — это, наверное, третье. Но всегда руководствуюсь тем, чтобы во всех случаях быть объективным, справедливым, взвешенным и, конечно, настойчивым. Возможно, настойчивость и огненность в сочетании друг с другом идут в параллели.

— То есть у вас огня в характере в меру, ровно столько, сколько надо для того, чтобы зажечь веру у людей и разогреть начинающееся дело?

— Так и есть. Начинать всегда тяжело, но поддерживать достигнутый уровень, я вам скажу, не легче. Потому что ты уже не имеешь права работать хуже. Поскольку смог дело начать и раскрутить — обязан держать планку на том же уровне. Ее можно только поднимать. Не сможешь дальше — значит, ты слабак. Но всегда нужно помнить, что за тобой люди — их семьи, дети и их судьбы.

— Вы заговорили о семье — это один из жизненных приоритетов, я уверен, что и в вашей жизни тоже. Скажите, какую роль играла и играет ваша семья в вашей жизни и в вашей работе?

— Я думаю, что мой жизненный путь определил сам Господь Бог, за что я ему безмерно благодарен.

распределению на работу в одно место. В 1981 году приехали в Надеждовку уже втроем — с нашим сыном Василием. А еще через четыре года наша семья пополнилась дочерью Людмилой.

На сегодняшний день у нас двое замечательных детей и трое внуков. С момента создания нашей семьи и по сей день мы работаем все вместе: с женой, сыном и дочерью. Я считаю, что каждая семья — это основа основ и фундамент государства, это ячейка всей нашей страны, поэтому в этом плане мне очень повезло. Слава Богу, что у меня есть такая семья, которую мы создали вместе с супругой.

С чего все начиналось

— Хорошо, давайте пойдём дальше. После того, когда создали семью, вы начали работать в селе Надеждовка Арцизского района в эпоху советского времени, которая называлась временем «застоя». Вскоре стало совершенно очевидно, что ваши стиль и методы работы оказались другими — это дало положительный результат. Сейчас можно уже уверенно говорить о том, что это были ваши методы — рыночные, а не социалистические с плановой экономикой. Вы изменили в своей работе то, что до вас было, фактически, уже мертвым. Скажите, в то далекое время вы уже чувствовали в себе новатора, реформатора, человека, стоящего на платформе рыночной экономики, или все пришло к вам как-то само по себе?

— Вы знаете, Владислав Петрович, я сейчас, честно говоря, уже и не помню, кем я себя тогда чувствовал. Но ответственность, которая со всеми проблемами возложилась на меня в те мои молодые годы, не оставила мне никакого другого шанса: или она меня — или я ее. Я выбрал для себя второй вариант.

В те далекие 80-ые годы я приехал сюда агрономом. Главной моей заботой стали виноградники, плантации хозяйства «Шампань Украины». Нужно было восстановить нормальную жизнедеятельность многолетних насаждений. Это было экспериментальное хозяйство со схемой посадки кустов вино-

схему и внедрил свою: 3 на 1,5, с 2222 кустами на один гектар. Таким образом, на одной и той же площади земли мы выращивали в два раза больше кустов винограда. И при этом обязательно сохраняли и сохраняем все требования и традиции виноградарства.

Было вложено много труда, и мы добились тогда определенных успехов. Но нас постигла другая беда, которая охватила все виноградарство и виноделие — пресловутый 1985 год. Именно в это время тогдашнее руководство Советского Союза начало реализацию программы борьбы с алкоголизмом. Но, к великому сожалению, тогда не было никакой борьбы с пьянством, а была борьба с виноградарями и виноделами. Когда вырубались виноградники, а вино сливалось в канализацию, слава Богу, что Он дал нам ума и мудрости на тот период, что мы не уничтожили ни одного куста винограда.

— Какие трудности тогда были в производстве?

— Ко всему добавилось еще одно большое «но» — перепрофилирование, приводившее к большим убыткам — производство соков, которые никому не были нужны в таком огромном количестве. Но свои виноградники мы сохранили, ни одного декалитра винного материала не вылили в канализацию. Тогда долго хранились виноматериалы. К тому времени, когда я уже был избран руководителем этого хозяйства, наш завод был ими полон. Но само хозяйство, вся его экономика была, как говорится, в загоне. Финансовое положение у нас было архи тяжелым: долгосрочные и краткосрочные кредиты висели над головами как дамоклов меч, и в любой момент могли разрушить все. Этого допустить мы не имели права.

Когда я стал директором, сразу понял, что надо срочно искать выход из создавшегося тяжелого и, казалось бы, безвыходного положения, находить другие, нестандартные, неведомые до этого времени методы решения всех этих бесконечных головоломок.

Глаза боятся, а руки делают

— Что же вы предприняли?

— Дальше сработала народная мудрость: глаза боятся, а руки делают. Я, как молодой руководитель, начал находить, один за другим пути решения накопившихся проблем. Наладил связи с Белоруссией, Россией, куда на бартерной основе приходилось возить виноматериалы под другими названиями, так сказать, под «другим соусом» — виноградный сок, решать проблемы не только хозяйства, а и проблемы экономики страны. Если бы в то время я и многие другие ответственные руководители предприятий не брали на себя личную ответственность, то страна могла бы сползти в хаос, экономический коллапс. А чтобы этого не случилось, экономика должна двигаться, работать и развиваться.

— Что помогло решить эти вопросы?

— В той ситуации больше всего сыграло чувство ответственности за людей, хозяйство, судьбу села, за ту команду рабочих, которая была в моем подчинении. Поэтому находились все рычаги, чтобы поднимать экономику и восстанавливать социальную сферу села. На тот период это было забытое государством и людьми село: не было дорог, воды, социальной сферы. И вопреки такому положению искались все пути для того, чтобы восстановить социальную справедливость. Не мог человек отдаваться работе, думая о том, что его ребенок сидит в школе в холоде, а в детском саду — голодный, или зимой ему нечем будет топить в доме.

Да, это был сложный период, задачи ставились серьезные перед нами — их надо было решать. Думаю, что тогда во мне, прежде всего, сыграло чувство ответственности, которое и подсказало мне, что и как нужно делать. Может быть, проходя именно такой путь, я становился, как вы говорите, новатором и реформатором.

Так сложилось, что с моей будущей женой, Людмилой Петровной, мы вместе закончили одну школу, вместе учились в одном ВУЗе. Еще будучи студентом четвертого курса, с ней я и связал свою судьбу — мы поженились. После окончания учебы были направлены по

градника 4 на 2, с 1250 кустов на гектаре, которые при достаточном орошении должны были максимально плодоносить. То есть между рядами было расстояние 4 м, а между кустами — 2 м. Для более эффективного использования земли я изменил эту традиционную

— И вы, уже как хозяин, принимали самостоятельные решения?

— Да, это уже были самостоятельные решения, потому что по всем этим вопросам я уже не мог, как раньше, обратиться ни к какому руководству, у кото-

«Главное богатство Украины — наши люди»

рого было одно указание сверху — рубить виноградники и выливать вино. Кстати, тогда также заставляли отправлять вино на промышленную переработку. И так многие делали: отсылали его непонятно куда, а потом эти же вагоны обратно возвращались, потому что их никто не принимал.

Исторический дом-музей села Надеждовка

— **Вы принимали решения и несли за них ответственность?**

— Да, я каждый день принимал решения и понимал, что несу за них личную полную ответственность. В начале 90-х пришло новое испытание: после развала СССР все экономические связи были нарушены. Но мы, как и прежде, выращивали свою продукцию, отправляли ее заказчикам по бартеру, по взаимозачету: под приобретение всей необходимой техники, оборудования, под реализацию с последующим пополнением оборотных средств. Все было нацелено на то, чтобы сохранить производство, а в последующем — развивать его.

Время Майдана и Революции Достоинства

— **Давайте коснемся немножко другой сферы. Во время Майдана и Революции Достоинства, когда происходили все драматические события, как вы это все переживали, о чем думали?**

— Как и все здравомыслящие люди, думал и переживал о будущем нашей страны. Ведь Украина только стала на путь реформ, а, как известно, преобразования никогда легко не проходят. Мы все ждали и сейчас ждем хороших перемен в стране, верим, что совсем скоро наступит то долгожданное счастливое будущее в Украине, о котором говорили в Советском Союзе, что вот-вот наступит социализм и цветущий коммунизм. Но оказалось, что коммунизм — это не наше будущее, и сейчас Украина — суверенная и независимая страна, которая должна пройти свой путь, который за нас никто не пройдет.

Не только я, а и весь народ Украины, прочувствовал в своем сердце, что революция свершалась с большими надеждами на будущее. Уверен, что пути назад нет, и нам никак нельзя терять то, что было наработано, а наоборот — нужно создавать новые национальные богатства, всевозможные блага для людей, строить завтрашнее надежное будущее и уверенность в каждом дне. Но, к нашей всеобщей боли, такие революции бескровными не бывают. Но мы просим Бога, чтобы Он послал нам мир на нашу землю — красивую, богатую с огромным потенциалом.

Работа депутата областного совета

— **Вы сегодня депутат Одесского областного совета, что значит для вас эта общественная работа?**

— В первую очередь — помогать людям и творить добро. Видя ситуацию, в которой оказалась Бессарабия и, в том числе, наш Арцизский район, очевидно, что проблемы социального характера весьма существенные. Список огромный: дефицит питьевой воды, бездорожье, проблемы в школах и дошкольных заведениях, отсутствие материальной базы и само состояние этих помещений, и многое другое.

Одним словом — вопросов и проблем очень много. Видя все это, нельзя оставаться безразличным. Все, что зависит от меня, я говорю вам об этом искренне и с большой душой, делаю с большим желанием. Задача огромная во всех направлениях, но, все-таки, в приоритете — самое лучшее должно быть детям, они — наше будущее.

— **У вас большой округ?**

— Фактически — половина Арцизского района: сам город Арциз и все села северной части Арцизского района. Среди множества проблем есть одна достаточно сложная — подтопление местной речкой города, в нижней части которого у людей подтоплены огороды, в подвалах стоит вода, сырость в комнатах, а это все — здоровье людей. В данный период люди остаются без приусадебных участков, и, соответственно, они ничего не могут получить дополнительно с этих земельных наделов.

К великому сожалению, детский Дом творчества в Арцизе тоже находится в нижней части города, и места в нем маловато. Хотелось бы дать детям простор: новое здание с новым материальным оснащением, и над этим мы работаем. Принято решение о переносе Дома творчества в верхнюю часть города в помещении бывшего детского сада №8. На капитальный ремонт этого помещения с областного совета, по нашей просьбе, выделен транш — 1 млн. 100 тыс. грн., который, к великому сожалению, пока еще не профинансирован и работы не начаты. Но, я думаю, что мы все вместе будем работать над этим вопросом, чтобы осуществить намеченное.

— **Вы часто бываете в школах, какая там обстановка?**

— Как и везде, у них свои проблемы. К примеру, завершается реконструкция старого спортзала 5-й школы в Арцизе, но в перспективе надо строить новый спортзал. Наша семья за свои собственные средства обустроила внутренний туалет начальной школы в 5-й школе. Но этого мало, необходимо сделать еще один туалет для старшей школы.

И не только в 5-й школе проблема внутренних туалетов — это проблемы всего района, всей области. Большинство детей могут пользоваться только туалетами, расположенными на улице. И это в XXI-м веке, как такое может быть в период глобальных технологий! А мы говорим об интернете в каждой школе, который, безусловно, тоже нужен. В результате, выходя зимой на улицу в туалет, дети в раннем возрасте начинают болеть. Эту проблему нужно решать в срочном порядке — и по селам, и по городу Арцизу.

— **Как живет село в Арцизском районе?**

— В селах остаются большие проблемы с питьевой водой. Но уже в этом году за деньги областного бюджета нам удалось решить этот вопрос по

На территории завода ОАО «Шампань Украины» все благоустроено

Вишнякам, Теплице, Мирнополью — дополнительно установлено водонапорные башни Рожновского на сумму 250 тыс. грн. Выделены 300 тыс. грн. на обустройство водопровода в селе Васильевка. Для села Веселый Кут выделено 300 тыс. грн. на ремонт детсада, а 150 тыс. грн. — для обустройства внутренних туалетов школы. Еще надо помочь в Новых Каптанах, где также необходимо дополнительно провести водоснабжение по селу.

Немало вопросов стоит по здравоохранению в сельской местности. ФАПы (фельдшерско-акушерские пункты — ред.) требуют капитальных ремонтов, некоторые из них не укомплектованы кадрами, медицинское оборудование желает быть лучшим. На сегодняшний день, я считаю, что здравоохранение, образование, состояние дорог — это важнейшие вопросы, над которыми нужно работать серьезно и настойчиво. Кавалерийским наскоком, за один взмах, их не решить. И, конечно, для достижения этих целей нужны немалые финансовые ресурсы. Многие уже реализовано по моему округу, но сделать надо еще больше.

Дети — это наша жизнь и будущее Украины

— **Вы определили приоритет — все лучшее детям. По сравнению с северными районами Одесской области в южных населенные пункты более густонаселенные. Как сейчас обстоят дела с рождаемостью в Бессарабии?**

— Этим вопросом вы, как говорится, затронули струны моего сердца. Меня радует то, что в селах нашего района увеличилась рождаемость детей. Я искренне желаю, чтобы и в северных районах Одесской области была такая же тенденция, и они нас в этом показателе догнали (шутит — ред.). Украине нужно восполнять и увеличивать свой генофонд, наша страна — самая большая по территории в Европе, не считая северного соседа. А Германия, где земли почти в два раза меньше, имеет в два раза больше населения, и они лидеры в экономике и по экспорту в Европе. Представляете, какой у нас огромный потенциал!

Поэтому с удовольствием говорю о том, что в этом отношении нас очень радует, к примеру, статистика по Теплицкому сельскому совету. И как следствие этого, в Вознесенке мы с радостью открываем дополнительный класс в школе.

Кукуруза выросла выше человеческого роста

— **Можете еще чем-то хорошим порадовать?**

— А как же, конечно, могу — село Садовое. Оно возрождается, благодаря базовому хозяйству — агрофирме «Днестровская», ее возглавляет Иван Васильевич Кистол. Я говорил и буду говорить, что многое зависит от руководителя. На сегодня редко кто сохранил отрасль животноводства, а он не только сохранил, но и продолжает его развивать, несмотря на то, что сегодня прибыль в животноводстве мизерная. Много делает для сел Теплица и Садовое их сельский голова Татьяна Степановна Стоянова.

В селе сохранены рабочие места, нет пустых домов, увеличивается рождаемость! Дети занимают в старой школе, где отдельные классы находятся в аварийном состоянии, но, несмотря на все это, педагогический коллектив проявляет истинный патриотизм и преданность своему делу. Ремонтируя родную школу для того, чтобы начать новый учебный год, они из невозможного делают возможное. В приспособленном здании делается ремонт с нашим участием для того, чтобы открыть дополнительный класс.

Сегодня в селе Садовое переполненный детский сад, даже не всем малышам предоставлены места в нем. Но, благодаря ремонту дополнительного класса, эти дети будут приняты, а мы, не останавливаясь на достигнутом, будем решать следующие проблемы.

Два года тому назад тема строительства новой Садовской средней школы была включена в программу, но, тем не менее, из-за отсутствия финансирования и других объективных проблем, ее строительство приостановлено. Но необходимость в строительстве школы остается и по сегодняшний день. В прошлом году для этого было выделено 1 млн. 900 тыс. грн., в позапрошлом — 1 млн. грн., а в этом году финансирование пока не выделено.

— **Что бы вы пожелали украинскому народу и украинскому правительству?**

— Я бы пожелал украинскому правительству, в первую очередь, чтобы оно было ближе к народу, трезво смотрело на все те проблемы, которые существуют сегодня в Украине, в жизни людей.

А украинскому народу и всем нам, и правительству, в том числе, желаю, прежде всего, чтобы мы жили в мире и согласии между собой. Мы должны слышать и слушать друг друга, находить общий язык

Надеждовка — это мечта, маленький Париж с Эйфелевой башней

между собой, любить свою землю и страну. Всем нам — стабильности и в уверенности в завтрашнем дне, чтобы мы, взрослые, поддерживали молодежь, и делали все лучшее для будущего страны. Чтобы наши сердца были наполнены любовью, а умы — направлены на благо детей.

Я верю в то, что главное богатство Украины — наши люди. Значит, мы все должны работать на благо людей.

Владислав ОЗАРИНСКИЙ

Як у Роздільній всією громадою дороги рятують

Як відомо, автошляхи в Україні, у нас в області та у Роздільнянському районі зокрема потребують майже повсюдно капітального ремонту, а подекуди — нового їх будівництва.

Ситуація щороку ускладнюється ще й тим, що великогабаритний транспорт під час жнив у спеку нищить залишки твердого покриття на дорогах вщент. Не виключенням стала дорога Роздільна-Понятівка-Кошари, яка будувалася, як і всі інші, у далекі радянські часи, і за новітню історію України вона мала один лишень ямковий ремонт. Поміж тим, автомобільний рух на цій дорозі є поживавленим, так як проходить через три сільські ради і далі на Катаржино (кол. Червонознамянка), де сполучається із автомагістраллю Одеса-Київ. Щоправда, ділянки шляху до Катаржино вже давно не існує: розбили, розмили, заростили.

Щоб якось зберегти залишки дороги, активісти села Понятівка за ініціативи найактивнішого із них Вячеслава Войнікова самотужки почали забивати ями

будівельними відходами, очищати від зарослей узбіччя тощо. Та коли почали по дорозі прямувати багатотонажки, нещодавно взагалі перекрыли автошлях і заблокували на ньому рух всього транспорту. На короткий час зупинилися жнива у полі. Тоді було вирішено (до речі, без представників районної влади), що в ремонті дороги візьмуть участь фермери. Незабаром основне бюджетоформуюче сільгоспідприємство «Обрій» виділило 250 тисяч гривень із розрахунку 100 грн./га. Інші, як завжди, очікують, що може обійдеться без них.

Разом із тим до ремонту автошляхів в області долучився і «Облавтодор». У Роздільнянському районі також. Районною радою, зважаючи, що у громади є невеликі кошти і збираються ще, вирішено відремонтувати саме вищезазначену дорогу.

27 липня ввечері до Роздільної прибула бригада ремонтників із дорожньою технікою. Розпочалися роботи на першій ділянці від м. Роздільна.

Микола ВТОРИЧ

На Татарбунарщині п'ють воду чисту, як слюза

Водне питання стає все гострішим на всій планеті. Нас ця проблема теж не оминула. Особливо нестача води гостро відчувається в південних районах Одещини. Те, що вода є дефіцитом, особливо в теперішню літню спеку, вже давно не секрет. Крім того, на жаль, вона не завжди відповідає і потрібній якості.

Жителі Татарбунарщини протягом тривалого часу відчують явну нестачу цього важливого продукту життєдіяльності. Але останнім часом проблема почала вирішуватися. Подачею води та експлуатацією споруд та механізмів, які необхідні для цього процесу, займається Татарбунарське міжрайонне управління водного господарства (далі — ТМУВГ).

Заступник начальника управління Віктор Шалар розповів, що історія управління зрошувальних систем, яке підпорядковується Одеському управлінню облводресурсів і належить до сфери управління Державного агентства водних ресурсів. Здійснює свою діяльність на території Татарбунарського, Арцизького та Кілійського районів в Одеській області. Головною задачею управління є експлуатація зрошувальних систем з метою своєчасної подачі поливної води на зрошувані землі для вирощування і отримання високих та якісних врожаїв сільськогосподарських культур, а також збереження в цілісності і робочого стану всіх водогосподарських споруд, контроль за раціональним використанням, охороною та відтворенням водних ресурсів.

Але проблема південних регіонів не тільки в нестачі води для поливу сільськогосподарських культур, а і в явному дефіциті питної води, тому діяльність управління розширилася.

Татарбунарське міжрайонне управління водного господарства — одне з найбільших організацій Татарбунарського району, середньооблікова чисельність штатних працівників сягає до 400 осіб. Усі працівники, що працюють в даній організації, оформлені на роботі відповідно з нормами чинного законодавства про працю та мають повний пакет соціальних гарантій.

З 2010 року після вводу в дію магістрального трубопроводу з Кілійського району управління займається також подачею питної води для населення Татарбунарського району. Подачу питної води по Татарбунарському гру-

повому водоводу розпочато в селах Струмок та Спаське, в 2011 році вода почала надходити у с. Баштанівка, а з 2013 року дунайська питна вода прийшла і в с. Дмитрівка.

З вводом нових потужностей зростає і кількість нових вакантних місць. Управління є постійним соціальним партнером Татарбунарського районного центру зайнятості, бере участь в проведенні масових заходів: круглих столів, презентацій роботодавця, семінарів.

— Допомогу в укомплектуванні вакансій нам завжди надає Татарбунарський районний центр зайнятості, — повідомила провідний інженер з підготовки кадрів ТМУВГ Людмила Бужор.

В 2016 році, завдяки службі зайнятості, було укомплектовано понад 40 вакансій, за 1 півріччя 2017 року 24 особи були працевлаштовані за направленням центру зайнятості. Найбільш потрібні організації спеціалісти за такими спеціальностями: ремонтувальник русловий, інженер з використання водних ресурсів, машиніст насосних установок, регулювальник подавання води, водій автотранспортних засобів, слюсар з ремонту автомобілів, тракторист. Так, в листопаді минулого року за направленням центру зайнятості був працевлаштований машиністом насосних установок Стасій Богачов, який і наразі працює на насосній станції підкачки в с. Струмок.

З метою ознайомлення населення району із соціально-відповідальними роботодавцями, які використовують тільки легальну працю, центром зайнятості 27 липня був організований прес-тур в ТМУВГ, а саме — на майданчик НСП с. Струмок.

Начальник першої експлуатаційної дільниці ТМУВГ Михайло Кірієнко, на території якої і знаходиться насосна станція, станція очищення води, резервуари чистої води та водонапірні башти, розповів та продемонстрував технологічний процес подачі води в розподільну систему для подальшої її перекачки до споживачів.

ЖИТТЯ ОБЛАСТІ

Слід відзначити, що територія всього комплексу становить 1 га та знаходиться в хорошому стані. Картину доповнюють квітучі дерева та троянди, а також пухнасті сосні.

Голова Струмківської сільської ради Олег Ковальов доповів, що в с. Струмок з 750 садіб приєднано до розвідних мереж — 500 будинків, а с. Спаське — 140. Він задоволений, що саме ці села із 7 були включені до першої черги будівництва Татарбунарського групового водоводу. Голова сільради повідомив, що жителі задоволені, що нарешті вирішена така важлива для них проблема. При цьому вартість 1 м куб. води для населення в селі складає 15 грн. Кожен день нові споживачі приєднуються до водоводу. Крім того, смакові якості води відповідають санітарним нормам та стандартам. «Наша вода чиста, як слюза», — зауважив голова Струмківської сільської ради Олег Ковальов, в чому присутні і змогли пересвідчитися, скуштувавши цю воду.

По завершенню екскурсії заступник начальника управління повідомив, що за 2016 рік населенню було подано 24436 куб. м питної води, а за 1 півріччя 2017 року — 13276 куб. м.

Будемо сподіватися, що і надалі тісна співпраця центру зайнятості та управління буде допомагати вирішувати питання щодо укомплектування кадрів в Татарбунарському міжрайонному управлінні водного господарства.

Ефросинія МУКІЄНКО

Питання стосовно передачі повноважень з питань нагляду за дотриманням законодавства про працю в Березівці на контролі в міській раді

В Березівській міській раді міський голова Валерій Григораш 27 липня спільно з представником Одеської обласної державної служби України з питань праці, в рамках децентралізації влади, провів робочу зустріч з питань передачі органам місцевого самоврядування (міським, сільським, селищним радам та об'єднаним територіальним громадам) повноважень із нагляду за додержанням законодавства України про працю.

В робочій зустрічі взяли участь міський голова Валерій Григораш, головний державний інспектор відділу з питань додержання законодавства про працю та зайнятості населення в Одеській області Оксана Юрїївна Міхно, заступник начальника Березівського об'єднаного управління пенсійного фонду України Одеської області Наталія Борисівна Новікова, Заводівський сільський голова Максим Валентинович Кутувий та представники органів місцевого самоврядування.

В ході робочої зустрічі представниця управління пенсійного фонду наголосила на тому, що на даний час існує така негативна практика, коли працівник який нелегально працює або отримує заробітну плату в «конвертах», без перерахування обов'язкових пенсійних страхо-

вих платежів, залишається на старість без пенсійного забезпечення, іншими словами — без пенсії.

Саме тому, щоб такого не було, і щоб всі працюючі при досягненні пенсійного віку отримували свою пенсію, Валерій Григораш звернув особливу увагу на необхідності легалізації заробітної плати, виведення з тіні виплат заробітної плати в «конвертах», в необхідності оформлення на роботу в тому порядку, в якому це передбачено чинним законодавством України про працю.

На робочій зустрічі також обговорювалися питання стосовно порядку передачі органам місцевого самоврядування повноважень щодо нагляду за дотриманням суб'єктами господарювання (підприємствами, установами, організаціями, фізичними особами —

РЕФОРМИ

підприємствами) законодавства про працю, вимоги до інспекторів, які будуть безпосередньо проводити такий нагляд, їх повноваження, порядок перевірок суб'єктів господарювання, розмір штрафних та фінансових санкцій за порушення ними трудового законодавства.

Від автора цих рядків, який був учасником цієї робочої зустрічі, слід додати, що все більше і більше ми чуємо про передачу від органів виконавчої влади своїх повноважень на місця — міським, селищним, сільським радам та об'єднаним громадам. Все це говорить про те, що децентралізаційні процеси в Україні є незворотними та головним пріоритетом.

Сергій ГОРБЕНКО